

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se inapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

PE CALEA TRATATIVELOR

Lupta pentru pace a popoarelor a devenit o uriașă forță a zilelor noastre. Ea își spune cu vîntul cu tot mai multă greutate în desfășurarea evenimentelor internaționale. Lupta popoarelor silite pe adversarii colaborării internaționale să fină seama de cerințele popoarelor de a rezolva problemele internaționale nu pe calea armelor, ci pe aceea a tratativelor. Cerința popoarelor de a rezolva toate problemele litigioase pe calea tratativelor a și dus la câteva succese importante. Putem aminti în acest sens: Incetarea ostilităților în Coreea și Indochina, rezultatele pozitive ale Conferinței dela Bandung, semnarea tratatului de stat cu Austria, Conferința la cel mai înalt nivel, între cele patru mari puteri, U. R. S. S., Anglia, Franța și U. S. A. etc. Sute de milioane de oameni au semnat Apelul dela Viena, cerind interzicerea armelor de exterminare în masă, folosirea energiei atomice în scopuri pașnice și înlăturarea primejdiei unui război atomic. Măreața Adunare mondială pentru pace de la Helsinki a reafirmat cu putere voința popoarelor de a se realiza — prin tratative — o înțelegere în problemele principale, pe baza principiilor coexistenței pașnice, a respectării reciproce a integrității teritoriale și suveranității, a neagresiunii, a neamestecului în treburile interne ale altor state, a egalității în drepturi între popoare. Și cea mai arzătoare problemă a zitelor noastre este aceea a reducerii armamentelor și forțelor armate și a interzicerii armelor atomice și de exterminare în masă. Propunerile Uniunii Sovietice în această privință corespund întru totul năzuinței popoarelor după pace, după folosirea energiei atomice nu pentru război, ci pentru îmbunătățirea vieții.

Poporul nostru este alături de forțele păcii. Cele peste 11.500.000 semnături strînse în țara noastră pe Apelul de la Viena împotriva războiului atomic sînt o dovadă grăitoare a năzuințelor sincere ale poporului român de a apăra pacea și liniștea necesară muncii lui creatoare. Biserica ortodoxă română este alături de poporul român și de popoarele lumii în această luptă vitală. Glasul ei s-a auzit clar la Adunarea reprezentanților mișcării pentru apărarea păcii din R. P. R., cînd I. P. S. Patriarh Justinian a spus între altele următoarele:

„Am venit la tribuna acestei adunări în numele Bisericii ortodoxe române. Prin mine, ierarhii, clericii și credincioșii acestei biserici aduc un călduros salut încercaților ostenitori pentru apărarea păcii din scumpa noastră patrie și vă încredințază de frățeasca

lor solidaritate în lupta pentru viața, prosperitatea și fericirea tuturor oamenilor.

Doctrina religioasă căreia îi slujim este o doctrină a păcii, a frățietății și a bunei înțelegeri între oameni și popoare. Sîntem așadar, în rosturile noastre firești, cînd milităm în rîndurile luptătorilor pentru apărarea păcii. Pentru aceea, binecuvîntăm și slăvim din adîncul inimii pe toți oamenii din toată lumea, care zidesc cu mîini curate marile edificii al păcii universale.

Slujitorii bisericii noastre ortodoxe împărtășesc cu toată puterea ființei lor calea tratativelor, a rezolvării pe cale pașnică a conflictelor și problemelor litigioase internaționale.

Dar cioclii omenirii au inclus Germania occidentală revarșardă în coaliția lor nord-atlantică. În mîinile încă pătate de sînge ale foștilor generali naziști va fi pusă acum arma atomică.

În numele doctrinei religioase creștine ortodoxe pe care o slujim, ținem să precizăm aci, înaintea acestei adunări pentru apărarea păcii, punctul nostru de vedere și atitudinea ierarhilor, clericilor și credincioșilor bisericii noastre.

Noi iubim și prețuim poporul german — precum iubim și prețuim toate popoarele lumii. A iubi și prețui toate popoarele lumii este o poruncă divină, izvorită din dogma biblică a creațiunii neamului omenesc și din principiile universalismului creștin. Sîntem încredințați că poporul german, care singerează încă de pe urma rănilor adînci, căpătate în cel din urmă război mondial, va ști să evite pentru sine o nouă catastrofă, opunînd dîrzenia sa tuturor acelor care îl împing la nimicirea lui.

Popoarele lumii sînt conștiente astăzi de forța lor. Ele nu vor îngădui dezlanțuirea unei noi catastrofe.

Biserica ortodoxă română este vital interesată în menținerea și consolidarea păcii. Ea se alătură propunerilor formulate de Uniunea Sovietică cu privire la reducerea generală a armamentelor și efectivelor militare, la distrugerea armelor atomice și cu hidrogen și încetarea fabricării lor în toate țările, la folosirea energiei nucleare în scopuri

pașnice, pentru binele și fericirea omenirii întregi.

Biserica ortodoxă română, care și-a împletit destinele ei cu viața poporului nostru, nu va precupeți nici o jertfă pentru triumful sfintei cauze a păcii. Ne sînt scumpe toate vechile manuscrise românești: psaltirile, codicii și cronicile neamului; ne sînt scumpe străvechile bisericuțe de lemn, stîlpii dăltuiți în piatră și frescele minunate de pe zidurile bisericilor voevodale. Nici odată nu vom îngădui ca acestea să fie distruse de para războiului atomic. Asigură de „voința noastră nesdruncinată de pace și hotărîrea de a lupta pînă la sacrificiu pentru ca pacea să-și întindă împărăția ei de lumină pe tot întinsul pămîntului”.

Glasul Bisericii noastre s-a auzit și la Helsinki — prin I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei — alături de glasul reprezentanților poporului nostru și celorlalte popoare, pentru pace, pentru tratative, împotriva remilitarizării Germaniei, împotriva războiului atomic, pentru dezvoltarea relațiilor economice și culturale dintre popoare.

Marea ofensivă a forțelor păcii, care a dobîndit succese importante, se intensifică. Popoarele își dau seama că forțele agresive încă nu au dezarmat deplin și că primejdia unui război nu e definitiv înlăturată. De aceea ele sînt hotărîte să-și înzecească eforturile în lupta pentru pace, pășind cu hotărîre spre realizarea unei păci trainice. Mișcarea pentru pace își îngroașă necontenit rîndurile. Ea nu este mișcarea unui partid sau unui grup de state, ci este coaliția largă a tuturor forțelor care vor să preîntîmpine suferințele unui nou război și să stea în slujba păcii și a fericirii oamenilor. În fruntea acestei uriașe mișcări mondiale stă marea Uniune Sovietică cu țările de democrație populară, a căror unitate nezdruncinată — concretizată în tratatul dintre Uniunea Sovietică și R. P. Chineză și tratatul dela Varșovia a celor 8 state europene — constituie temelie de neclintit a păcii.

Biserica noastră sprijinește lupta pentru pace și pentru rezolvarea problemelor pe calea tratativelor — a poporului român și a tuturor oamenilor cinstiți din lume. Nu trebuie să rămînă nici un preot și nici un credincios în afara luptei pentru pace. Preoșimea noastră este îndrumată să popularizeze între credincioși succesele mișcării pentru pace și să intensifice activitatea ei și a credincioșilor pe linia luptei pentru pace. În felul acesta vom fi împlinit porunca Mîntuitorului de a fi făcători de pace și ne vom fi împlinit datoria față de poporul nostru și de omenirea doritoare de pace și luptătoare pentru pace.

Sfinții mucenici Boris și Gleb

Biserica rusă prăznuște în ziua de 24 Iulie pomenirea sfinților mucenici Boris și Gleb, primii mucenici creștini pe pământul Rusiei. Cinstiți și iubiți de poporul pravoslavnic, preamăriți în cântările de laudă bisericești, acești sfinți au strălucit ca doi luceferi în noaptea lumii încă păgine din acel veac al istoriei rusești.

Viața curată și moartea de jertfă a sfinților mucenici Boris și Gleb au slujit de pildă, mai ales cneșilor din acea vreme, învrăbiți în ură de moarte și robii de pătimi și păcate lumești.

Pietatea populară le-a închinat nenumărate opere de artă, biografii, evhologhii, icoane, etc., iar cneșii au înălțat întru pomenirea lor peste 20 biserici, în diferite orașe ale Rusiei.

Dintre cele peste 180 manuscrise hagiografice privind viața și moartea sfinților mucenici Boris și Gleb, menționăm că cele mai vechi au fost alcătuite, în v. 11, de monahul Iacob și apoi de Fericitul Nestor, cronicarul dela Mănăstirea Peșterilor, iar cele mai noi, de către Abramovici (1916) și Bugoslowski (1928).

În vremea în care au trăit sfinții mucenici Boris și Gleb, viața poporului încă mai era plină de moravurile și credințele păgânești. Tatăl lor, cneazul kiewean, *Vladimir cel Sfânt* (978-1015), a fost un bărbat cucernic, blând și drept, milostiv față de cei săraci și neputincioși. Împreună cu soția lui țarevna Ana, sora împăratului bizantin, el și-a crescut cei doisprezece fii în duhul evangheliei și a bunei cuviințe, citind și rugându-se și săvârșind faptele iubirii.

Soarta lui Boris și Gleb, fiii cei mai mici ai lui Vladimir, se aseamănă cu cea a lui Iosif și Veniamin, fiii iubiți ai bătrînului patriarh, Iacob, pizmuiți de frații lor mai mari. Insuși numele lor de botez, Roman și David, pare că i-a sortit unui sfârșit mucenicesc, dar și binecuvîntării lui Dumnezeu.

Pe cît de sfîntă și luminoasă a rămas amintirea sfinților mucenici Boris și Gleb, pe atît de întunecoasă și diavolească a rămas aceea a fratelui mai mare, Sviatopolc, în inima poporului rus, care l-a înfierat cu numele de „blestematul“.

Înțeleptul cneaz Vladimir, fiind încă în viață, a dat în stăpînire fiilor săi, fiecăruia cite un cneaz. Boris domnia în Rostov cu blîndețe și milostivire, cucerind iubirea și supunerea poporului și oștenilor săi. Gleb, fiind încă copil, tatăl său îl ținu lingă sine, pînă ce crescuseră mai mare. Pe acești fii Vladimir îi iubea mai mult și cu greu se putea despărți de ei.

Simțindu-și sfârșitul apropiat, Vladimir îl chemă la sine pe Boris, căci se temea de minia blestematului de Sviatopolc, lacom de stăpînire marelui cneaz al Kiewului, și setos de vărsare de sînge nevinovat. Se întîmplă însă că bătrînul cneaz căzu greu bolnav la pat tocmai cînd Pecenegii năvăliseră în țară. Vladimir trimise pe Boris cu oștire mare împotriva lor.

Sviatopolc socoti prielnic ceasul acesta pentru a-și înfăptui gîndurile sale tîlhărești. El era căsătorit cu fiica regelui polon, Boleslav, trecu el însuși la catolicism și urmări cucerirea întregului pămînt rusesc sub stăpînire sa. Regele polon și clericii papistași sprijineau planurile sale, nădăjduind să impună catolicismul în ținuturile rusești.

Murind tatăl său, la 15 VII. 1015, *Sviatopolc*, se urcă pe tronul Kiewului, (1015—1019), continuînd să ducă o viață plină de deșertăciuni lumești și purtîndu-se cu gîndul să-i omoare pe toți frații săi pentru a rămîne singur stăpîn și a propaga catolicismul în țară. Boris, fără să fi aflat de moartea tatălui său, se întoarce din luptele cu Pecenegii și este întîmpinat de trimișii lui Sviatopolc, care îl ademenesc să vină la Kiew. Abia dela alți soli, Boris află cu durere în suflet

de moartea tatălui său, și întristat se hotărăște să renunțe la orice măriți lumești. Oștenii lui îl sfătuiesc să cucerească Kiewul, deoarece poporul și armata din Kiew îl îndrăgiseră pentru sufletul său nobil. Boris, cunoscînd urgia care se va abate asupra capului său, este frămîntat de gîndurile cele mai chinuitoare: sau să meargă la Kiew, la fratele său, și să-l roage ca pe un frate mai mare și părinte să-l primească la sînul său, sau să se lase ispitit de gîndul de a-l alunga de pe tron.

În acest sbucium sufleteșc își amintea de cuvintele Scripturii, după care Dumnezeu împotriva celor mîndri să împotriva, iar pe cei supuși îi învrednicește cu har, și se cugetă că mărirea, avuțiile și desfătărilor nu-i vor hărăzi fericirea vieții viitoare. În iubirea lui fără de margini, Boris porni fără temere pe calea muceniciei.

Sviatopolc trimite în întîmpinarea lui Boris slujii tocmită să-l lingusească și să-l atragă în cursă. Boris era însă pregătit sufletește să îndure chinurile muceniciei.

Uciagașii sosesc tocmai cînd Boris era la rugăciunile utreniei: se lumina de ziuă, preotul citea psalmii utreniei. La sfîrșitul slujbei, Boris îngenunchie în fața icoanei Mintuitorului, rugîndu-se cu lacrimi ferbinți, iar cînd uciagașii s-au apropiat de cort, Boris tresări și înălțînd glasul către Domnul, strigă: „Mărire ție, Doamne, că m-ai învrednicit în lumea aceasta să primesc moartea mucenicească...“

Uciagașii se năpustesc cu lăncile întinse asupra lui. Slujitorul lui Boris, credinciosul Gheorghe, vrînd să-și apere stăpînul iubit, cade străpuns de lăncile dușmanilor; Boris cade în genunchi, rugîndu-i pe uciagași să-i îngăduie un răgaz pentru a se ruga de iertarea păcatelor tuturor. Toți cei ce erau de față au înmărmurit de groază în fața nelegiurii, lacrămile le podideau inimile preamîrînd blîndețea și jertfirea de sine a mucenicului. Împreună cu Boris au fost schingiuiți și slujitorii săi. Rănit de moarte, Boris este înfășurat în striele cortului și dus într-un car spre Kiew. Sviatopolc, aflînd cu îngrozire că fratele său este încă viu, trimite în grabă doi varegi înaintea lui, care îi străpung inima cu lancea. În chinuri sfișietoare, mucenicul sfînt își dădu sufletul în aceeași zi de 24 Iulie 1015. Trupul său fu dus în taină de supușii săi credincioși la Vișgorod și fu înmormîntat în biserica Sf. Vasile.

Urgia lui Sviatopolc nu se potoli însă ci se revarsă acum și împotriva lui Gleb, care era cneaz în Murom. Nici Gleb nu aflase nimic de moartea tatălui său. Sviatopolc îl amăgește, chemîndu-l la Kiew, mințindu-l că tatăl lor este greu bolnav și că dorește să-l mai vadă odată înainte de a muri. Gleb pornește în grabă spre Kiew, dar în Smolensk, solii lui Iaroslav, fratele său, cneaz de Novgorod, îi vestește moartea tatălui lor și îl îndeamnă să nu meargă la Kiew, la Sviatopolc.

Adînc îndurerat de știrea morții tatălui său și de ticăloșia fratelui său, Gleb cade copleșit de întristare. Pe neașteptate sosesc slugile uciagașe ale lui Sviatopolc dela Kiew. Ca niște fiare sălbatice aceștia năvălesc asupra lui Gleb, atacîndu-l cu lăncile. Cu privirea blîndă și cu inima zdrobită, Gleb îi roagă pe ostașii lui Sviatopolc, vărsînd lacrimi de mîhnire, să nu-l omoare, făgăduindu-le că se va supune fratelui său. Însă uciagașii rămîn nemiloși în fața durerii lui Gleb, care, luîndu-și rămas bun dela ei și dela Sviatopolc, își rostește rugăciunea de pe urmă. După pînca lui Sviatopolc, Gleb este omorît chiar de mîna bucătarului acestuia, Torcin. În ziua de 5 septembrie fericitul Gleb înceată din viață în chinuri groaznice, la o lună și 12 zile dela moartea mucenicească a fratelui său, Boris.

Trupul neînsuflețit al lui Gleb este dus în taină și înmormîntat într-un loc pustiu, pe malul rîului Nipru. În mormîntarea lui s-a făcut fără onoruri, trupul fu pus într-un sicriu simplu. Cronicele amintesc cum deasupra mormîntului se vedeau, fie un stîlp de foc, fie luminări aprinse iar călătorii care treceau pe la mormîntul fericitului Gleb, auzeau glasuri și cîntări îngerești. Trupul mucenicului a rămas în acel loc pînă în anul 1019, cînd fratele său, cneazul Iaroslav, l-a găsit neputrezit și binemiositor. Aducîndu-l cu mare cinste la Vișgorod, unde îl îngroapă în Biserica Sf. Vasile, alături de fratele său Boris. Sviatopolc, blestematul, fu biruit de *Iaroslav* (1019—1054) în lupta dela Alta și, părăsit de oastea sa, fugi în Polonia, unde moare ca un urgisit. Prin moartea lui Sviatopolc încetează vrăjmășiile și vărsurile de sînge nevinovat din cnezatul Kiewului.

În anul 1072, la 2 mai, Iaroslav strămută moaștele sfinților mucenici Boris și Gleb, din Biserica Sf. Vasile, în noua biserică, sfințită atunci, și stăturește prăznuirea lor.

În anul 1115, tot în ziua de 2 mai, cneazul *Vladimir Monomahul* (1054—1125), zidind o biserică nouă, din piatră, cu hramul Sf. Muc. Boris și Gleb, așează spre veșnică odihnă moaștele lor în acest sfînt locaș.

Pe timpul Mitropolitului *Nichifor* (1104—1121), fericitul monah Grigorie dela Mănăstirea Peșterilor alcătuește o nouă slujbă în cinstea mucenicilor Boris și Gleb.

De atunci și pînă astăzi amintirea lor s-a sărbătorit cu mare fast în vechea Rusie, Sf. Muc. Boris și Gleb, fiind venerați ca patroni ai pămîntului rusesc. Prăznuirea lor era socotită printre sărbătorile de frunte ale bisericii ruse, săvîrșindu-se atît înainte cît și după năvălirea mongolilor cu deosebită strălucire.

Acești mucenici au întruchipat prin sfințenia vieții și prin mucenicia morții lor însușirile cele mai înalte ale virtuții și credinței creștine. Rolul binefăcător pe care l-a desfășurat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor a rămas ca o pildă vie de frumusețe morală într-o lume plină de păcatele păgine. Cu totul dimpotrivă a rămas amintirea fratelui lor, blestematul Sviatopolc, simbol a tot ceea ce este necurat, păgîn și ticălos, atît în fapte cît și în gînduri. Dacă acesta reprezintă setea de dominație a Romei papale, Boris și Gleb reprezintă credința ortodoxă, care prinsese rădăcini în sînul poporului rus, și a cărei apărare era împletită cu apărarea independenței și libertății naționale împotriva înrobirii polone-catolice. De aceea, Boris și Gleb au fost cinstiți de popor, ca niște mucenici ai Ortodoxiei și reprezentanți ai luptei pentru libertate.

Tradiția rusă i-a încorporat pe sfinții mucenici Boris și Gleb în rîndurile sfinților universali ai creștinătății, asemenea sfinților Nicolae și Gheorghe, biruitoarii asupra lumii păgânești. În iconografia rusă ei sînt înfățișați în vestminte scumpe de cneji, purtînd în brațe crucea și spada, avînd chipuri luminate de blîndețe și sfințenie.

Amintirea lor a rămas neștersă în inimile credincioșilor ruși.

În Moltvelnicul preoșesc dela Moscova, din anul 1900, se găsește acest frumos condac închinat sfinților mucenici, Boris și Gleb.

CONDAC

„Strălucind astfel preaslăvita pomenirea voastră, preafericii mucenici ai lui Hristos, Roman și David, cei ce ne chemați pe noi, să lăudăm pe Hristos Dumnezeu nostru, pe noi cei ce ne apropiem de moaștele voastre, învredniciți-ne pe noi, sfinților, prin rugăciunile voastre, să primim harul izbăvirii, slavă vouă sfinților mucenici, tămăduitorii sufletelor noastre“.

Pr. C. Pistru

Nr. 275/955

Inștiințare oficială

Școala Medie de Cîntăreți Bisericești din Cluj, Piața Malinowski Nr. 18, în anul școlar 1955/1956, primește în anul I, absolvenți ai cursului elementar complet (ciclul II).

Școala are caracter de școală medie, cursurile ei durează 4 (patru) ani, absolvenții anului II obținînd Diplomă de Cîntăreț bisericesc, care dă dreptul să se înscrie în anul III, în limita locurilor disponibile ale fiecărei eparhii în raport cu media obținută sau să ocupe posturi de cîntăreți bisericești, iar absolvenții anului IV, obținînd în aceleași condițiuni, dreptul de a se înscrie la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, sau să ocupe posturi de cîntăreți bisericești la parohii urbane sau de categoria I-a.

Școala primește candidații din cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiu, Episcopiei Cluj și Oradea, cu aprobarea chiriarhilor respectivi. Această aprobare se va aduce în scris, imediat după examenul de admitere.

Cererile de înscriere în anul I, precum și cele de reinscriere în anii II, III și IV, se vor adresa Direcțiunii Școlii Medii de Cînt. Bis. Cluj, Piața Malinowski, 18, pînă cel mai tîrziu la 25 septembrie 1955, fiind însoțite de următoarele acte:

1. Certificatul de naștere, în original
2. Certificatul de botez (sau dovadă dela oficiul parohial în acest sens).
3. Certificat de absolvire a 7 (șapte) clase elementare (ciclul II).
4. Recomandare oficială a parohiei sau a oficiului protopopesc unde locuiește elevul.

Examenul de admitere în anul I începe în ziua de 29 septembrie 1955, la sediul școlii din Cluj, Piața Malinowski Nr. 18 și va consta din următoarele probe:

- a). Examinarea medicală.
 - b). Cercetarea aptitudinilor muzicale (voce și auzul muzical).
 - c). Probă scrisă și orală la limba română și rusă.
 - d). Probă scrisă și orală pentru constatarea cunoștințelor generale de religie, rugăciuni, etc.
- Probele dela punctele a) și b), sînt eliminatorii.

Media de trecere la examenul de admitere este cel puțin șase.

Examenul de corectitudine pentru elevii din anii II, III și IV, se vor ține în ziua de 29—30 septembrie 1955.

Cursurile școlii încep în ziua de 1 octombrie 1955, pentru toți anii.

Toți elevii școlii sînt interni, înscrierea la școală atrăgînd după sine și înscrierea la internat.

Taxa școlară este de Lei 1.300 — anual plus Lei 100 — taxa pentru stricăciuni și bibliotecă. Din taxa de Lei 1.300 — Lei 1.200 sînt taxa pentru Internat, iar Lei 100 — sînt taxă de înscriere.

Pentru obținerea ajutoarelor de studii (burselor și semiburselor) elevii vor trimite din timp, cererea către Episcopia careia aparțin, însoțită de acte din care să rezulte situația materială și socială a părinților, de asemenea și situația școlară. Această dispoziție privește deopotrivă, atît pe candidații pentru anul I, cit și pe elevii din anii II, III și IV, situația școlară a acestora din urmă fiind trimisă de către școală fiecărei eparhii spre orientare la noua repartizare a burselor.

Incasarea burselor de către școală se face pe cale oficială.

În ceea ce privește elevii semibursieri și solventi, incasarea taxelor datorate de aceștia către școală se va face în raport cu mărimea taxei, în întregul an școlar, la înscriere fiind obligat să aducă 1/3 din taxă, după vacanța de

Crăciun 1/3, iar după vacanța de Paști restul de 1/3. În locul banilor se primesc și alimente în natură.

Se atrage atenția elevilor restanțieri în taxe și alimente că nu vor fi reinscriși la școală fără achitarea totală a acestora.

În afară de taxele în bani specificate mai sus, toți elevii — indiferent dacă sînt bursieri sau nu — pentru îmbunătățirea hranei la internat, vor aduce anual, următoarele alimente în natură:

15 (cinsprezece) Kg. făină albă de grâu, cernută.

5 (cinci) Kg. slănină.

2 (două) Kg. untură de porc sau 3 Kg. ulei

3 (trei) Kg. brînză de oi.

6 (șase) Kg. fasole boabe uscate.

50 (cînzeci) bucăți ouă.

Canitățile de alimente se vor preda în aceeași proporție cu taxele în bani, la datele respective.

Totodată, la intrarea în Internat, fiecare elev din anul I va aduce una lingură de supă, una furculiță, un cuțit, precum și un ștergar de bucătărie. Elevii din anul II, III și IV vor aduce numai ștergarul de bucătărie.

De asemenea fiecare elev va aduce cu sine hațele de pat, cu minimum două schimburi necesare, inclusiv o saleta goală, lungă de 2 m precum și rufăria personală de corp (cel puțin 4 schimburi), de asemenea una pereche de pantofi de casă, ștergare de față, săpun, perle de dinți, etc.

Orice modificare a acestor dispozițiuni, va fi comunicată din timp Eparhiilor respective, spre a putea fi aduse la cunoștința celor în drept, prin protopopiate.

Pentru orice informații suplimentare, a se adresa ȘCOALEI MEDII DE CÎNTĂREȚI BISERICESTI DIN CLUJ, Piața Malinowski, Nr. 18, anexînd mărcile necesare pentru răspuns.

DIRECȚIUNEA

† Pr. Prof. Dr. Ioan Stanciu

În ziua de 6 iunie a. c. a decedat la locuința sa din Sibiu, părintele profesor pensionar Dr. Ioan Stanciu. Răposatul în Domnul a fost din 1906 pînă în 1922, preot-paroh în comuna Ludoș, iar de atunci pînă la pensionare în 1940 profesor de religie ortodoxă la școlile medii și liceul „Gheorghe Lazăr” din Sibiu.

Înmormîntarea s-a făcut în cimitirul parohial din Ludoș în ziua de 8 iunie a. c. Slujba înmormîntării a fost celebrată de cucernicii preoți: Ioan Preda-Apoldul de jos, Nicolae Fara senior-Ludoș, Iosif Cristian-Gusu, Virgil Preda-Apoldul de jos, Nicolae Fara junior-Ludoș. Necrologul a fost ținut de p. N. Fara junior, care după ce a arătat sfințenia chemării preoțești, a reliefat multiplă activitate a decedatului. Această activitate a desfășurat-o ca preot paroh în Ludoș, prof. la Liceul „Gh. Lazăr” în Sibiu, ca publicist și pe tărîm economic ca stupar, cu o frumoasă stupărie în Ludoș. Ca publicist Pr. Stanciu a publicat cărțile: „Monografia comunei Ludoș”, „Istoricul liceului Gh. Lazăr” din Sibiu, „Legea noastră strămoșească și unirea în lumina istoriei” și multe articole în ziarul bisericesc „Telegraful Român”, încă de pe cînd era student în teologie.

În fața mormintului proaspăt deschis și-a luat adio dela răposatul în Domnul, dl director școlar pensionar Ilie Olteanu, în numele intelectualilor și prietenilor și C. preot Ilie Berghezan, în numele celor ce au primit atît de frumoase îndrumări dela părintele Stanciu.

Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu drepții săi!

Pr. Nicolae Fara, junior

Adormirea Maicii Domnului

*Fecioara azi a adormit.
Ori poate-i doar în odihnit
Cu somnul bun al unui prunc,
Cu somnul meritat, adînc ?*

*Fecioara azi a adormit,
Ca un roșietic asfințit
Culcat pe mîini de înserare,
Sub cerul adunînd mirare...*

*Fecioara azi a adormit
Și trupu-i rece e-ncălzit
Cum cad mihniri adevărate,
De lacrimi grele și curate...*

*Fecioara azi a adormit
Și trupul alb e străjuțit
De îngeri luminoși și albi
De îngeri luminoși și albi*

*Cu trupu-i alb și eterat,
Ușor spre slăvi s-a ridicat!...*

Pr. N. MODOIU

† Preoteasa Bordea Elisabeta-Bobița

La 13 mai a. c. credincioșii din parohia Sărmaș și întregă preoțimea Protopiatului Sărmaș, au trecut printr-o grea încercare: Preoteasa Bordea Elisabeta-Bobița, soția Pr. Protopop Irim Bordea, după o grea suferință de cîteva zile, a trecut la cele veșnice.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 16 mai. Un impunător cortegiu în frunte cu 20 preoți învesmîntați, urmat de sute de credincioși, au condus sicriul pînă la Biserică. Aici, s-a oficiat slujba prohodului de către soborul de preoți, în frunte cu C. Pr. Ioan Nicoară, inspector arhiepiscopesc, care a adus condoleanțe din partea I. P. S. Nicolae și a Consiliului Arhiepiscopesc de la Sibiu, familiei îndurerate.

Protopopiatul Ludoș, a fost reprezentat de P. C. Prot. Iulian Macavei, însoțit de un grup de preoți. C. Sa în scurte cuvînte, a adus un omagiu defunctei. Din partea preoțimii din Prot. Sărmaș, au vorbit: Pr. Soare Dumitru-Răzoare, Pr. Napeu Victor-Miheșul de Cimpie, Pr. Ioan Bercu-Grebeniș, Pr. Alexandru Bogdan-Pogăcea, iar din partea cultului reformat, au luat cuvîntul Prot. Alex Szöke-Moci și Pr. Ioan Herman-Sărmaș.

Toți vorbitorii au evocat personalitatea decedatei.

Preoteasa Bordea Elisabeta-Bobița a fost un suflet ales, o fire modestă, sfătuitoare, o gospodină neîntrecută, primitoare de străini și în deosebi, o foarte bună creștină.

Ne-a părăsit de timpuriu, în vîrstă de numai 47 ani și după o căsătorie de 25 ani. A lăsat în urmă un soț îndurerat și trei copii orfani.

Noi ne prosternăm în fața proaspătului mormînt, rugînd pe Bunul Dumnezeu să mîngăie familia îndurerată, iar răposatei, să-i dăruiască viață veșnică, fără dureri și suferințe. Cei ce ați cunoscut-o, rugați-vă pentru ea!

Preot Al. Bogdan-Pogăcea

† Protopop Alexandru Popa

În ziua de 2 iulie o boală de 6 săptămâni a răpus viața unui venerabil preot, care a slujit biserica cu rivnă și devotament timp de 51 ani.

Și fiindcă răposatul a fost un preot distins se cuvine nouă celor ce l-am cunoscut să spunem măcar câteva cuvinte, ca un prinos de pioasă amintire, despre cel ce a fost Prot. Alex. Popa. Născut în anul 1880, fiul preotului Gheorghe și a Pr. Maria, care au fost învredniciți de Dumnezeu cu 8 copii, dintre care doi preoți și trei preotese, iar alt frate e prof. Gh. Popa-Liseanu (latinist).

Trece munții și urmează anul I la Facultatea de medicină din București, dar după îndemnul tatălui său și-a continuat studiile teologice la seminarul teologic din Sibiu. După terminarea teologiei se căsătorește în același an, cu tinăra Ana Cloaje fiica preotului din Boița, fiind apoi hirotonit de Mitropolitul Ioan Meșianu în anul 1903, pentru parohia Lisa.

În căsătorie a avut 2 copii: Sorin și Teodora. A fost un preot cult la înălțimea vremurilor. Poseda darul vorbirii și avea darul de a înflăcăra pe ascultători. A fost un caracter ales, om cumpătat, chiar sobru. De la începutul preoției a fost totdeauna la înălțimea misiunii sale preoțești.

Toată viața a fost omul ordinei, punctualității și frățietății. A fost iubit de toată suflarea în mijlocul careia s-a manifestat cu demnitate și s-a găsit cu prisosință la înălțimea chemării sale.

Zorile îl găseau de multeori în mijlocul albinelor dragi, luând învățătură dela hărnicia lor, apoi împărțind-o credincioșilor săi în predici și vizite pastorale. A luptat o viață și a cheltuit o avere pentru dreptate. Dreptatea o căuta nu pentru sine, ci pentru cei din mijlocul cărora trăia. Pr. Alex. Popa și-a făcut datoria pînă la capăt dovedind o dragoste deosebită pentru satul său. Ca preot a făcut parte din aceea generație, care avea lozincă împlinirii datoriei și care a dus la progrese repezi bunăstarea parohiei sale.

Prin moartea Pr. Alex. Popa s-a întrerupt șirul preoților și din această familie (cu ei se stinge a patra generație de preot). În anii din urmă s-a pictat biserica pe dinlăuntru, s-a prevăzut cu un clopot mare, candelabre mari, odăjdii de mătase, evanghelie argintată, și s-a înconjurat cu împrejmuire de beton. În toamna anului 1946, fiind terminate toate lucrările de reparații, de înzestrare și înfrumusețare a bisericii, s-a cerut sfințirea ei de către I. P. S. Sa Nicolae mitropolitul Ardealului, care a și sfințit-o în ziua de 8 septembrie (Nașterea Maicii Domnului).

Cu această ocazie Pr. Alex. Popa a fost hirotesit de protoiereu. În lunga lui viață de preot s-a preocupat și de lucrări destul de importante. Lucrări tipărite: *Albinăritul, lucrare premiată de Cartea Românească*; *Stupul și fagurele*. Manuscrise nepublicate: *Monografia Bisericii Ortodoxe și foste unite din Lisa*. *Monografia satului Lisa*. *Povestiri Biblice, Viața și activitatea lui Iisus Hristos după Sf. Evanghelii*; *Memoriu din refugiu (din timpul războiului 1914—1916)*; o nouă carte de albinărit (sistemată). A fost profesor de apicultură ocazional (a ținut conferința la diferite școli din țară și Academia Teologică din Sibiu). A ținut lecții practice, pentru preoți, profesori și învățători la Lisa, încurajându-i să-și facă stupină și să sădească pomi. Pentru osteneala sa în ogrădă Domnului, înaltul nostru Ierarh l-a distins cu brîu roșu și gradul de protopop onorar.

Înmormintarea rămășițelor sale pămîntești s-a făcut în cimitirul Bisericii din Lisa, luni 4 iulie a. c. ora 14, într-un cadru deosebit de solemn, fiind prohodit după toată rînduiala de un sobor de 21 de preoți și diaconi în frunte cu P.

S. Arhiepiscop Teodor. Dela Sibiu au sosit P. S. S. Arhiepiscop Teodor, consilier Jeronim Grovu, Pr. Simion Macarie, Diacon Const. Voicu; din partea Mănăstirii Arhim. Dinu starețul mănăstirii și protosinghel Serafim Popescu și 16 preoți din jur, în frunte cu protopopul Brumboiu și Ludu din Beclean. Intîiul cuvînt l-a rostit P. S. Arhiepiscop Teodor, P. S. arată grija pe care a purtat-o I. P. S. Mitropolit Nicolae, trimițindu-ne pe noi dela Sibiu să prohodim pe cel ce a fost pînă. Alex. Apoi arată regretele ce le lasă în urmă Pr. Alexandru Popa după ce 51 de ani a slujit ca preot al acestei parohii. Apoi P. S. Sa enumără etapele mai importante din viața lui: liceu, teologie, dînd îndemnul: „să mergeți pe urmele Pr. Alexandru” și să vă rugați pentru el. Din partea I. P. S. Mitropolit Nicolae aduce condoleanțe familiei și tuturor credincioșilor, iar răposatului o ultimă binecuvîntare arhiepiscopă. Pr. Matei Nicoară a evocat câteva momente importante din timpul seminarului teologic și din timpul refugiului din 1916. Pr. Ilie Moldovan-Lisa, arată momentul de durere ce-l trăiește Biserica văzută prin pierderea unui slujitor al ei. Arată în continuare marea vrednicie a protopopului Alexandru Popa în cei 51 de ani de preoție. Viața sa e o carte deschisă scrisă cu slove de foc și duh sfînt. În mijlocul acestui popor a fost apostol adevărat al credinței străbune. Conturînd activitatea pe teren economic și cultural zice: E un cîntec de prosperitate economică și spirituală în țară Făgărașului. Trece apoi în revistă toate întîmplările ce s-au succedat în viața preotului, mai ales momentul survenit în timpul vecerniei de cînd boala a lovit din plin pe slujitorul lui Dumnezeu. Viața lui s-a încheiat prin o convorbire cu Dumnezeu.

Di învățător pensionar A. Cațavei arată activitatea economică și culturală a Pr. Alexandru.

Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!

Pr. N. Toderici

† Preotul Augustin Vaida

În ziua de 16 iunie a. c. blîndul părinte Augustin Vaida din parohia Inău, protopopiatul Tg.-Lăpuș, s-a stîns din viață după o lungă suferință lăsînd în urmă în veci nemîngăiați: soția preoteasa Maria, și cei trei fii Oliver, Dorica și Zinuca.

La vîrsta de 60 de ani, după o necurmată pastorație de 30 de ani, părintele Augustin Vaida și-a părăsit credincioșii din parohia sa Inău pe care i-a slujit cu dragoste și devotament fiind un exemplu de slujitor, de gospodar, de răbdare și împăciuitor al sufletelor. Născut în Inău, în anul 1895, după absolvirea școlii primare, liceul l-a făcut la Năsăud, iar pregătirea teologică la academia teologică din Sibiu. A păstorit cu vrednicie credincioșii călăuzindu-i spre mîntuire și a chivernisit bine biserica sa.

Duminecă 19 iunie a. c. a avut loc slujba înmormîntării oficiată de următorii preoți:

Prot. pensionar Ștefan Gheție-Tg.-Lăpuș, Ștefan Bărbosu-Ciocotiuș, P. Picu-Dobric, I. Bolchiș-Stoiceni și E. Man-Libotin.

Au participat un număr mare de credincioși din Inău și satele din jur, ascultînd cuvintele de mîngăiere rostite de către pînă. Șt. Gheție, care a cuvîntat despre viața Bisericii și preotului slujitor care sînt așezate și funcționează pe temeiul Sf. Scripturi și Tradiții, iar pînă. Bolchiș din Stoiceni a vorbit despre viața și activitatea decedatului preot Augustin Vaida, reliefînd munca și osteneala în mijlocul credincioșilor, în propovăduirea Evangheliei, dragostei și păcii, aducînd cuvinte de îmbărbătare și mîngăiere familiei părintelui Augustin și enorașilor săi pe care-i părăsește.

În numele preoților din protopopiatul raionului Lăpuș, s-a depus o coroană de flori.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii săi în pace!

Pr. I. Bolchiș

† Aurel Velea

În 15 mai a. c. s-a stîns din viață în vîrstă numai de 46 ani și după 21 ani de preoție vrednicul slujitor dela parohia Săliște III: Aurel Velea.

Slujba înmormîntării a fost sărirșită de un mare sobor de preoți, în mijlocul unei asistențe extrem de numeroase. Mult a impresionat prezența unei delegații din parohia Ighiel, venită dela o distanță de 65 km, spre a plînge în versuri mișcătoare pe fostul lor păstor.

Cu acest prilej au rostit cuvîntări: prot. A. Radu-Sibiu, prot. I. Negrea-Alba-Iulia, pr. I. Isac-Săliște și dir. șc. din Ighiel. Toți vorbitorii au relevat vrednicia acestui preot plecat prea de timpuriu din viață, regretat atît de mult nu numai de păstorii săi din Ighiel ci și de credincioșii din Săliște, deși aici s-a mutat numai de cîteva luni.

Sfîrșitul neașteptat al pr. Velea e regretat de toți cari l-au cunoscut fiindcă a fost un „păstor model” prin hărnicia și modestia lui.

Intr-adevăr pr. Velea a desfășurat o bogată activitate pastorală, pe teren duhovnicesc, social, cultural și gospodăresc. Numesc aici numai cîteva crîmpele. S-a pus cu tot sufletul în slujba poporului credincios, stingînd neînțelegerile din sinul lui și mîngăindu-l în dureri. A întemeiat o asociație de ajutor reciproc, a terminat construcția unei biserici noi, a reparat casa parohială etc. Pe copiii săraci și isteți i-a sprijinit și i-a ajutat de au putut să meargă la școli mai înalte. A înființat un muzeu parohial de o deosebită valoare și a ridicat un monument în amintirea revoluționarilor din 1848.

Paralel cu aceste munci pr. Velea a colaborat la o mulțime de ziare și a publicat o serie de lucrări: „Credințe și obiceiuri cuvioase”. Partea I-II-III. „Concordanța Noului Testament în legătură cu împăcarea oamenilor”. „Colinde din bătrîni”, „Aghlasma în viața poporului român” și alte studii de folclor religios.

În manuscris au rămas două lucrări: „Dincolo de mormînt” și „Oameni cari s-au dus”.

Și acum acest suflet ales de apostol e și el „dincolo de mormînt” și face parte „din oamenii vrednici ce s-au dus”. Dar cu aceasta nu s-a dus și numele și vrednicia pr. Velea, ci va rămîne mereu piidă de urmat pentru slujitorii Domnului. Și cum l-ar putea uita preoții pe frațele lor cari le a adus atîta cinste intrucît însăși revista „Apulum” apreciînd just activitatea acestui slujitor i-a spus „Popa Tanda din Ighiel”

Da! Preotul A. Velea a fost un slujitor de elită al bisericii noastre pe care-l deplînge nu numai soția cu cei 3 copii și credincioșii săi ci și împreună slujitorii lui din cele două protopopiate.

a. r.